

„Српско мађарски“ излази 10. 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., годишња 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., на по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 31. Августа 1880.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шаље на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Преплату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

ГОДИНА ТРЕЋА

Грађа за буквар
нашој драгој дечици, да боље науче мађарски.

- I. Српски кажеш: *трбу*,
Мађарски је: *хаш*;
— Али то већ знаде
Многи дембел наш.
- II. *Мотика* се зове: *капа*;
— Од те капе многи скапа
- III. *Отарбина*, то се зове: *хаза*
— Добро је кад имаш
Доста брџомаза.
- IV. *Господар* се каже: *ур*,
Макар био и пандур.
- V. Наша *леђа* зову: *хат*.
— Зато ипак, ко је момак
Тај се не да узјакат'.
- VI. *Нок* мађарски кажи: *еј*.
— Ако дуго траје,
Онда реци: *еј, еј, еј!*
- VII. То запамти, сине мили,
Председник је: *елилили*.
— Кад то чула

- Нека була
Мислила је, да је *фрула*.
- VIII. Ма и празна *чинија*,
То се зове: *тал*;
— Многи каже: *фала!*
Нећу така *гала!*
- IX. *Слобода* се зове: *сабатшаг*;
— Ал неће да дође, — то је враг!
- X. Нашу *клуку* зову: *пад*;
— Само не знам зашто *трску*
Зову над!
- XI. *Реч* се зове: *со*;
— Томе нема мане;
Ал су ипак на дијети
Беседе *неслане*.
- XII. *Гозбу* кажу: *лакома*;
— Опомена сваком
Да не буде лаком.
- XIII. *Перо* је: *тол*;
— *Das seh' ich wohl,* —
Manchmal sogar all' zu toll.

- XIV. *Уво* је: *фил*;
— *Nicht ohne Grund,* —
Was zu fühl ist ungesund.
- XV. *Уље* је српски,
Олај мађарски;
— Зато многе *уље* знају
Да нас *олају*.
- XVI. Српски је: *пра*;
Мађарски је: *пор*;
— Тако и од Раца
Бива *пра-пор-аца*.
- XVII. *Флаута* се зове: *флота*;
Она лепо свира,
Ал не демонстрира.
- XVIII. *Мигар* је: *Деме*;
Стеван је: *Пишта*;
Тодор је: *Тивадар*;
Михајло је: *Мишка*;
Божидар се зове: *Боди*;
(*Светозар* се не преводи).

(Продужиће се у Абуказемовом шаливом календару).

Стани Абу, — стани Абу, — Абуказем брале, —
 Ма да мрзиш, данас мораш слушат' мало хвале.
 Не тушти се, не мршти се — ја не знам за претњу, —
 Ми славимо данас твоју **педесету шетњу**.
 Што год има фрушка гора намастирска вина
 У једној би чаши данас диго' од милина,
 Диг'о бих је да је види цео српски свет,
 Све би теби наздравно: колко капљиц' толко лет,
 Све у здравље нашем милом, враголастом чики,
 Неуморној ал хуморној „Стармаловој“ дики;
 А та би ми чаша вина тако слатко пала,
 К'о што пада нама свима твоја лепа шала;
 А чашицу разбио бих на толико чести,
 На кол'ко нам ти разбијаш бриге и болести;
 А бркове обрис'о би тако на тенане,
 Ко што брише Абуказем наше готоване;
 Па би јоште поиграо од усхита сама,
 К'о што игра многи кривац под твојим шибама.

Ал манастир није вино никад радо дав'о,
 То је вино калуђерско аутономно право.
 Зато ћу ти наздравити пуним срцем жеља;
 Да ти бог да среће, здравља, воље и веселја!
 Да нам будеш увек тако, као до сад, свет'о,
 Да нам будиш лепшу зору, ко најбољи пет'о,
 Куд год пош'о, куд год иш'о, нико ти не смет'о,
 Дуго нам се, много нам се, Новим Садом шет'о
 И што срет'о
 Све то
 Мето
 На своје решето.
 Прорешето све кукоље, који нас пропасте,
 П' онда срет'о све дивоте — да ти коса расте.
 Ја ти данас ево пружам овај бокор жеља.
 Све у име твоји стари, добри

Пријатеља

Шетња по Новом Саду.

L.

Дописник „Пестер Шмокланов“ из Добринаца почиње у бр. 237. тога фамозног листа свој допис овако: „Дивите се храбрости мојој! Без фокоша и револвера, но само кишобраном својим наоружан пропутовах неколико српских места у Срему.“ Ја не знам што се „Заставин“ дописник чуди тима речма пештанскога чивучета, кад је он сасвим логично и практично казао: Он је научио ради своје личне сигурности по Буда-Пешти носити фокош и револвер, јер као што сви знамо и читамо по новинама, у Будапешти се сваки час догађају у по дана туче и убијства, крађе и разбојништва, те је сасвим наравно, да се онај који

је то увек пред очима имао, чудити мора, кад дође и прође кроз који крај, где тога нема и где може мирно и здраво без фокоша и револвера путовати дању и ноћу. Фокош и револвер, ти измече новинарско, треба теби у вацкој улици у Будапешти, кад сретнеш Бартока и Верховајију, па кад се онако журналистички достојанствено поздравите, као што ви већ то умете, и као што чините целој Европи на радост, а вама на дику. У нашем китњастоме Срему нема хвала богу јунака од струке Ружа Шандора, Раткаји је. Мадараса и како се већ те делије зову, а све кад би их и било, дописник „Пестер Шмокланов“ је знао зашто није понео фокоша и револвера, јер фокош има два краја, а револвер се истина од остраг пуни, али се може случајно и од напред отети. Кишобран је обично много невинији и мекши, а донекле и чува (мал' не рекох чива) да се какав мокар брат још већма не покваси.

Што онако подло и гнусно наше православне свећенике у Срему опада, томе се такође не смемо чудити, кад то чини који потомак оних људи, што су Христа распели. Јер кад су онда нашли мане највећем учитељу вере, љубави и морала, за што се и сада неби камењем бацали на обичне смртне људе, који се усуђују неодобравати чивутско кајишарство?

Други опет богаљ, некакав пештански „хаускнехт“ у „Фигетлен свињлапу“ бр. 236., пише о текелијним потомцима, како су немирни, како су непријатељи мађарски, како агитирају и т. д., те додаје примедбу: „Жалосно је то, кад видимо у нашој средини непријатеље наше, где се образују и живе.“

Па ко је томе крив, што се образују и живе текелијанци у вашој средини?

Зар нисмо ми тражили и тражили, да се пусте наши потомци из Пеште на друге универзитете? Зар нисмо годинама радили на томе, да се дају ручне штипендије, те да синови наши о текелијном трошку иду у Беч, Праг, Грац, Париз, Берлин и т. д. можда би и тамо могли што научити, а не само у вашој Будакпешти? Па ви сте онда, ви чивутски новинари, писали против тога, ви сте желели, да текелијни питомци остану у Пешти!

Још није доцкан. Заузмите се сада да се допусти оно, што смо ми захтевали, радите на томе не нама за љубав, него вама самима, не би ли се у „гринебаумгасе“ чуо и ваш „жагор“ и ваша „вика“. Влада ће вас слушати, као што вас је и до сад слушала, само ви „Пестер-лудујте“ и „Пешти-напљујте!“

Но да пређемо на мало веселије разговоре.

Највеселије, што нам сад предстоји, то је, да ћемо ове јесени уместо карловачког сабора имати бербу. Берба ће бити доиста весела, јер људи, који имају винограде неће морати много радити ни трошити, неће морати докупљивати бурад, него ће им још остати празних, неће морати много дана плаћати берачице и чаброноше, те тако од радости, што ће толики новац уштедети, моћи ће бити весели и накривити шешир. Ове године се са бербом најбоље пожурио — лед; он је први обрао винограде, и то

он врло брзо ради, у часу, с тога би се лед (туча, крупа) могао сматрати као машина за брање винограда, као год што има машина за вршење, за сејање, за шав и т. д. и то би онда била прва машина, коју није Енглеz измислио, него која нам је тако рећи с неба пала. **Аб.**

Б у к в и ц е.

Ц.

Цигља. — Гете каже да је свака ствар на свету појетична, тако н. пр. и жаба је појетична ствар само кад песник уме да употреби. По томе је дакле и цигља појетична ствар, што се види и из ове песме:

Синоћ сам се завадила с диком

Мал' га нисам ударила цигљом...

Цврчак. — Само мужјак од ове животињице цврчи, а жена не даје никаква гласа од себе. С тога Анакреон пева у једној својој песми: „Благо цврчцима јер њихове су жене неме!“

Циц! Кад жена хоће да јој муж купи свилену хаљину, и он рекне: циц! онда је у реду, да јој купи бар од цица хаљину.

Цоцф. — Пок. Текелија је укинуо „цоцф“ код војника, а ко ли ће га укинути код цивилних „беамтера“, професора и т. д.

Цифрасто. — Фразе у позивима на претплату и у сентомашким здравицама обично су врло цифрасте. И одзиви на такве здравице обично су: Ја се цифрасто захваљујем.

Цуг. — „Цуг“ има четири значења: на чизмама, промаја, чета војника и кад ко добро повуче из пуног бокала.

Цев. — Има је разне феле, најомиљенија је цев такозвана натегача.

Цвет. — Налази се по баштама, по ливадама и у лирским песмама као каденција на „свет“.

Цепаница. — Цепаница и лења газдарица имају то опште својство, да где их метнеш, ту и остану.

Циник. — Дописник „Несте-н рем ‘јкка Јју-Добринца, који је видео Добринцља-ше бео, и е салим.“

Цезар. — Један великодостојник вели: *aut Caesar aut nihil!* (Ил'ћу бити Цезар, или ништа), Цезар знамо да није.

Цимер. То је онај Дамоклов мач, што нам виси над главом, кад идемо новосадским тротоаром, и најмањи ветрић може једанпут који гвоздени цимер (мотику, дињу, косиште и т. д.) откинути и главу нам раскопати.

Циганин. — Цигани су обично црни, но има доста и белих Циганина; види ципија.

Ципија. — Који откида од сиротиње за своја уста, место да откида од својих уста за сиротињу.

Цича зима. — Доћи ће време, кад се неће рачунати колико је гради зиме, него колико је фа-ти која зима. (Т. ј. колико је дрва потрошено.)

Цифра. — Место те стране речи могли би српски казати жена; јер прво она се цифра, а друго

каже се обично: „цифре говоре“, дакле види се да се ту жене мисле

Цех. — Кад је браца М. зимус играо „фарбла“, те су други о његовом трошку јели и пили, неки ђаволани склопише ове стихове:

Сваки човек има среће,
Који мање, који веће,
Само М... има „пех“,
Јер он плаћа свима цех.

Аб.

Стари писар.

(по FI B.)

Иде јадник лица бледа,
Као авет, — боже прости!
Коса му је сасвим седа.
Прсти дркћу од слабости.

Ови прсти писали су
Четрдесет пуни лета, —
Данас више кадри нису,
Око не да, слабост смета.

У прабини свога звања
Дочек'о је старост саму.
У њега је било знања
Више него у шефа му.

Мањи, лоши дизали се,
— То је ишло брзо живо;
На грудма им крсти висе, —
— Он је само преписиво'.

Преписиво' док је мого',
Док су биле силе јаче,
А сада је изнемого. —
Сад нек проси, — а да шта ће!

Кад га видим, тешко ми је;
— А зашто је тако пао?
Само зато, што се није
Пресавити мало знао.

Ј.

„Гроф Лорис Меликов.“

Многе новине и сада још пишу „Гроф Лорис Меликов.“ А то је само зато, што нису завирили у јерменски речник, да виде, шта значи та реч „Лорис“. Ми смо у једном јерменском речнику натрапали да „Лорис“ већ значи „гроф“ — и ко пише „Гроф Лорис Меликов“ тај тако исто греша, као кад би казао: „отац патер Гвардијан“ — или „мајстор тишлер-мајстор“, — или „деда грофатер“, — или „шницлхунд псето“, или „говеђириндџлајаш“, — или „чикастриц“ — или „свети Сентиштван“, — или „дворски хофрат, — или „господин Јеремин џг.“ — или „луди болонд Мишка“, — или „брат брудер Јаша“,

Дакле видите, да има и у „Стармалом“ поучних чланака!

Н.

Допуна новог речника.

(Исправљеном у логичном смислу)

Наставник. (Писац овога речника, — јер је једнако наставља).

Уранија. (Тако се зове код нас онај дан, кад ће да се перу кошуље).

Котлокрпа. (Крпа, којом се котао пере).

Бојар. (Човек, који продаје боје).

Пеленаш. (Мало дете).

Вукодлаци. (Људи, кад се у крчми почупају).

Топлица. (Нос, — нарочито онда, кад има кивавицу).

Купице. (Бугарске калуђерице).

Канталуп. (Кад кога лупе кантом у леђа).

Контумација. (Кад Маца добије конту).

Аномалија. (Анино мало дете).

Потомак. (Г. Ђ. Глибонски).

Јакобинци. (Ружић, Тоша Јовановић, Цветић и др.).

Гаранција. (Бабиње, јер онда је обичај, да се гари).

Кланац. (Овца или крава за клање).

Кадина. (Попа или ђакон).

Драгоман. (Ко остави своју љубазницу).

Глобус. (Који глоби људе).

Појета. (Изелица).

Психично. (Керећи).

Туриста. (Ко носи србијанске чакшире).

Утопија. (Место, где се ко удавио).

Лојално. (Од лоја).

Локал. (Место, где се — пије).

Медијум. (Кошница).

Метропола. (Пола метера).

Механик. (Бирташ).

Окупација. (Илица).

Оратор. (Човек, који оре).

Опера. (Праља).

Журналиста. (Телеграфска депеша).

Лавина. (Велики лав).

Музеум. (Где се музу краве или овце).

Визитација. (Посета).

Патенти. (Страдалници).

И-гли-гил.

Аналогисање.

Љубити је слободно; ипак заповест вели: не прељуби!

Ми настављамо у томе смислу.

Кувати и варити слободно је; али ипак зато не превари (ближњег свог!).

Садити је слободно; али ипак зато не пресади (твђ језик у нашу цркву, бечкеречки прото!).

Живити је слободно; али ипак зато не преживи (добро име своје, српски новелисто!).

Видити је слободно; али зато ипак не превиди (позив на претплату, читаоче Стармалов!).

Пунити је слободно; али ипак не препуни (меру стрпења нашег, јеврејска журналистико).

Ноћити је слободно; али ипак зато не преноћи (оче Н., тамо, ди ти није место).

Парирати је слободно; ала ипак зато не парирај (Србе, да буду туђ залогаш, несретни сине!).

Диковати је слободно; али ипак не предикуй (Србима у алмашкој цркви, да се одреку свога уверења, оче архимандрите!).

Точити је слободно; али ипак зато не преточи (путуњу воде у буре вина, драги крчмару!).

Чути је слободно; али ипак зато не пречуј (кад те зову, да се упишеш за члана Матице, негдашњи питомче Текелији!).

Посити је слободно; али зато ипак не пренеси (гласове, сека Јуло и баба Ано!).

Писати је слободно; али зато не преписуј (имање своје на женино име, док не исплатиш своје дугове, поштени трговче!).

Корачати је слободно; — али ипак зато не прекорачи (туђе границе, да не би други твоје прекорачио!).

Апсолон.

Старе новости.

На друму од Луксусопола до Банкротокола о'пажа се тако жив пасаж, да ће нужно бити поред дојакошњег друма направити још један друм; — и та оба друма зваће се: „Друм-друм!“

Доктори су дошли до тога искуства, да је много лакше споразумети се са бабицама, него са бабетинама.

Многи Чивути само зато дају људима предујам, да их могу лакше добавити у јаму.

За време Бахове системе држало се, да је довољно сигурности, кад се људима запуше уста; — уставни слободоумници коракнули су један корак напред и држе, да то није доста, него да им треба ишчупати и језик.

За људе, којима пише у рожданику, да ће се удавити, најбоље је, да буду дописници „Лојда“ и других Пештанских и Бечких новина, јер — улажи је плитко дно.

Искусило се, да се неке болести врло добро лече салитром. (То су оне болести, које су се до сада лечиле са холбом и са сајтљацима).

Неки пријатељи потказали су, да у околини „Стармалог“ има нека конспирација. Доказало се, да заиста има, и то не само конспирација, већ и конџирација.

Циркулус вициозус.

Наш песник Стерија Поповић вели: „Тражиш слободу, наћи ћеш у гробу.“

А ди ћу наћи гроб?

У неслободи.

Ћ и р а. Је-ли истина, да је неки Мађар Ирињи изумео правити палидрвца?

С п и р а. Може лако бити, — ја кад год сам на њима опекао прсте, увек сам помислио: Ово мора да је Пештанско масло.

Ћ и р а. Досад је била пословица: Беспослен попа јариће крсти.

С п и р а. Тако је!

Ћ и р а. Ал од сад више не треба да је тако.

С п и р а. Да како?

Ћ и р а. Од сада треба да се каже: Беспослен папа целене свети.

Ћ и р а. Па кажи само да нема на свету слутње.

С п и р а. Како мислиш?

Ћ и р а. Ето наши коронинци никад нису могли да изреку своје право име, све је испадало, или: колоринци, или королинци, и тако су наслутили те су сад постали заиста каролинци.

Ћ и р а. Ја не верујем да Турци мисле озбиљно мировати.

С п и р а. Зашто?

Ћ и р а. Ко мисли мировати, тај се неће тако заузимати за Г р у д е.

Ћ и р а — Јеси л' чуо Спира, за ново велико чудо у малој Кикинди?

С п и р а. — А зар има и мале Кикинде?

Ћ и р а. — Па то је она велика Кикинда, ал' је чудо тако велико, да је та велика Кикинда спрема њега мала.

С п и р а. Па какво је то чудо?

Ћ и р а. Овејано српско друштво за неговање музике „Гусле“, које српска православна општина са годишњих 800 фор. потпомаже, дође до мађарског имена „Guzle dal-és zeneegylet.“

С п и р а. Е па ваљда су ради Кикињани, да се и Мађари сете српске славе и прошлости.

Ћ и р а. Та оно није ни то згорег, само што ћемо тако радећи ми сами заборавити на своју славу и прошлост, а од српских гусала постаће мађарски цимбалом, те ћемо онда за цело играти, као што нам Мађари свирају!

С п и р а. Е, то би био прави тоцки посао!

Ћ и р а. Имам један добар пројект Спира.

С п и р а. Какав пројект?

Ћ и р а. Да акцијонарима бачке банке помогнем не били се и њихове акције, које су тако јако паде, почеле опет пењати.

С п и р а. Да ли је то могуће?

Ћ и р а. Дакако, и то се врло високо могу пењати.

С п и р а. Па предложи ти то управи, она ће те добро наградити. Дакле како ти то мислиш?

Ћ и р а. Чуј дакле нека даду акције деци, да праве змајеве, те ће се акције на канапу врло високо попети.

Т. Г.

Германизми.

Код нас су се у обичном говору, гдегод се састанемо, а у писању (особито по новинама) увукли многи **Германизми**, н. пр.

„Како ћу ја хтети, онако muss sein. Ево моје русе главе!“

То је Германизам.

Was für ein сабор? Fällt mir nicht ein!

Шпренговаћу ја то“.

То је Германизам.

„Oder wos! Марим ја за њино звиждање!“

То је Германизам.

„Донерветер! Неиде ми као што бих хтео!“

То је Германизам.

„Тос ис' дем „Стармали“ сајн шмалц!“

То је Германизам.

„Идем опет у Пешту! Wird aber niks draus!“

То је Германизам, а

Германизме ваља требити, јер то нам квари чистоту нашег језика, нашег имена и нашег поноса народног. **Аб.**

У ш т и п ц и.

△. У манастиру К. налазе се узор-економи: Да уштеде 24 киле сланине, изгубише 3000 фор., то је било на овај чудноват начин: братија отпустила шест рисара, јер ови захтевају 24 киле сланине за време радње; друге рисаре не могоше добити те оста храна на салашу не урађена, дође кишурина и лед, те начини штету од 3000 ф., а да нису штедели, било би благовремено урађено и не би било штете!

+ Мађарски лист „Bácska“ јавља да је професор мађарске новосадске гимназије Бодроги премештен у Вају, а у Нови Сад долази бајски професор Корењ-Шек-Винце, те додаје: Честитамо новосадској гимназији! — Сад би „Ujvidek“ требао да честита бајској гимназији:

= Та шта је то људи, за име божије! Постојил' још та Будапешта, или је као Троја ишчезла? Живе ли још мађарски магнати? Та ево већ три дана не чујемо да је било каквог крвавог двобоја тамо?!!

○. Г. Ђ. Николајевић пита у својој брошури. „Насртање протосинђелово“, шта ће на то „Стармали“ казати, што г. Н. Милаш тврди, да су некад младићи од 20 година постављани били за епископе. — „Стармали“ је такође против епископа, који нису мајорентни (само што по „стармаловом“ закону не чине године мајорентство).

✎ Један књијар издаје народне песме: „Шипак мами...“, „Ала смо се састали бећари“, „Терај кера кад си започела“, „Па за деру привезала керу“ и друге драгоцености на енглеском, француском, талијанском и кинеском језику.

Новине доносе глас, да ће се у Ници састати Гамбета, Горчаков и Гледстон. Ми смо с поуздане стране извештени, да ће тамо позван бити и Пелагић, на изрично захтевање Гледстоново.

☞ У Загребу се образују странке. Тако кажу њихове новине, а ми држимо да су чланови тих странака већ образовани људи, не ће се тек сада образовати, јер онда би било које шта!

? Оних 166 новосадских грађана, што захтевају од министра, да се неколико не образованих професора мађарске гимназије уклоне, желе да се образује (ново) професорско тело.

⊕ Ономад је држана седница магистрата новосадског због велике воде. Кажу да том приликом није био предмет (велика вода) и сцрпљен.

! Дописник „Пестер Шмоклана“ из Добринаца вели да је нашем свештенику у Срему више стало до акова ракије, неголи до благостања духовног стада му. — Па нека онда дотично чивуче новинарско отвори у Срему ракијску продавницу, мешто што пише у новине, па смо уверени, да ће бити више шпиритуса у његовој ракији, неголи у новинарским чланцима његовим; а учиниће бар и то, да ће се онај свет згадити на ракију “

⚡. Из Титела смо добили један папирѝ оловком исписан, но многе су речи избрисане и бледе, те смо само у стању ово да прочитамо; — — — депутацију — — рукују се с Кикићанима — — — Анђелић — — не потпомажу новосадску општ — — — сви се чуде — — — славни Шајкаши — — — !!!!!???? (Мора бити да су писцу сузе капале на харгију, те се речи избрисале).

☞ На „Усекованије“ штудира „Стармали“ кога ће сад усекнути. **Аб.**

Војнички кохбух.

У прошла времена писали су кохбухе калуђери. Али данашње просвећено доба отима многа калуђерска права (као и они што задиру у туђа права). Тако ће сад наш војни министар да изда кохбух по коме ће се кувати за војнике.

„Стармали“ се томе веома радује, — зато ће ево и он мало грађе да допринесе за тај кохбух.

1., Суца не сме бити никад врела, — јер није лепо кад се војник ожеже.

2., Ваљушке треба правити здраво тврде, да се војници навикну на бомбе и картече.

3., Шписбратн ће се звати бајонетбратн.

4., Ако дође комисија да прегледа ручак, треба јој дати комисброта, па јој неће скоро пасти на ум да забоду нос у туђе огњиште.

5., Вино је у рату излишно; — војници се одушевљењем опијају.

6., Каноненфутер треба да се избрише из војничког кохбуха.

7., Из виших разлога војницима не треба давати зецова, још мање пужева, — а најмање рака. То нека једу непријатељи.

8., Сваки војник треба да запамти, да је глад најбољи кувар.

6., Дрва се могу уштедити особито онда, кад су војници у ватри.

10., Провијантирање треба дати јеврејима, јер ти зацело неће свињску маст, шунке и сланину за себе задржати.

11., Кад војска има задатак, да пређе какву реку, треба јој дати штрудле са мостом.

12., Војнику који много једе, томе треба дати више и да пије.

13., Кад је помрчина као тесто, — онда се једе месо.

14., Касапи треба да доносе месо, — а не да војници иду, без нужде, на касапницу.

15., Само им треба приправити доста теја, — а наша ће војска наћи и сама, не само рум, него и славу. Макар се не одмарала чак до мале Азије.

16., Овај кохбух треба штампати на таблама од сланине. Ако би се кад десио случај да се пресече провијант, да се бар може кохбух појести.

Паракувар.

Из Кикинде

Српски православни „Guzle, dal és zeneegylet“ даје беседу, на којој ће бити ове пијесе.

1. Пева се позната песма Бранка Радичевића: „Dal és zeneegylet мој овамо те мало...“

2. Декламује се песма Змај-Јована Јовановића: Узо' деда свог унука“ са променом уместо где дете пита: „За што сам ја те гусле целив'о“ декламује се: Је ли деда, за што сам ја тај dal-és zeneegylet целив'о?“ **Аб.**

Вајкање једног карловчанина.

Један карловчанин десио се ових дана у Пешти, — баш је била нека парада. — Он, као човек, љубопитљив запита једног фијакера шта је то, каква је то слава?

Фијакер му одговори K ö s z e g h i J u b i l e u m.

Е, госино му легло, — баш смо ми карловчани којешта! Пуштамо да други праве кесеги јубилеум, — а ми се токорсе зовемо неки кесецари.

Д. Р.

Камо Гаранције?

Познато је, да је римски папа осветио оне пелене, у које ће се увијати шпански престолонаследник, кад се роди. — Али дете је дете. — Па камо гаранције, да оно те целене неће опет обесветити!

Искрена исповест једног бившег поштара.

(Свршетак).

Ја се подбочим као каква пиљарица: „Отварати туђа писма! — а ви сте то кадри били?“

„Што би, би, — из ове коже никуд. Али брате, то мени онда није било тако страшно. Така су била времена, па тако и начела. Ми смо тај занат терали са најмирнијом савешћу, — као да чинимо најплеменитије услуге роду и домовини.“

„Али ви говорасте о некој казни, — то ми причајте да ми мало одлане!“

„Молим, молим, само мало стрпења! Једно вече понесем ја кући десетак писама, које су ми се учинила „подозрителна“, било по артији, или по печату, или по месту одкуд долазе, или по особи на коју су адресоване. Но ту се мора нешто уловити! мишљах ја у себи, кад сам после вечере, са бријачем у руци сео за свој племенити посао. Али мора да се свет тумбе окренуо. Мора да је наша публика ушла у траг нашим тајним манипулацијама, — мора да се формална завера сплела против нас, тадашњих поштара. —

„Аха, већ ми се почиње допадати!“ реко ја испивши чашу црна на бело. — „Елем?“

„Елем, пре свега треба да знате, да се ја зовем Гавра, и у оно време био сам познат под именом „поштар Гага“. Даклем отворим ти ја прво подозрелно писмо, и кика ми почне расти од милина, кад сам га читати почео. Знам га на помет, казаћу вам га цело:

„Драги друже!

Наше су спреме већ сазреле. Тајни умишљаји почињу добивати јасан облик. Довече ћемо се састати на извесном месту. Ја ћу бити замотан у црно јапунце. Немој се сваком поверовати, док не чујеш лозинку. А лозинка је: „п о ш т а р Г а г а ј е м а г а р а ц“.

твој Галибарди.

Можете мислити са каквим сам једом луцио писмо о земљу и опсовао, сад већ ни сам не знам шта. — Отворим друго писмо, ал у њему нема ништа написано, само је намолован лепо црвено онај плод, од кога се прави онај маџун, што га Немци зову епечец. Треснем наравно и то писмо земљу. У трећем писму били су ови стихови:

За поштара, место Гаге,
Ја бих мога моцсла биро,
Тај би, веруј, туђа писма
Боље распектиро.

До сто ђавола! зар ће то једнако тако да иде!
— Отворим четврто писмо, у њему пише:

Мили куме!

Чујем да имаш леп чопор свиња на продају Ја би купио једно 50 комада. Ако су ти дебели крмци платићу ти ти више него до сада. Али знам да таког крмка немаш, као што је Гага Поштар.

твој Свињопознавац.

У четвртом писму опет стихови:

Уф да красне поште, — уф господе вајне
Жао ми је здраво што немамо тајне!

Јер да ј' Гага лола, то је већ одавно
Нама свима јавно.

У петом писму:

Даклем си га отворио!
— То ми је баш мило;
Бар ћеш чути нешто лепо:
Браца Гага, — срам те било!

Ја сам се на сва ова писма смејао од свег срца И мој старкеља се смејао, ал не тако здраво. Замолим га да продужи даље.

„Даље је то, да је ово последње туђе писмо било које сам ја отворио Мени је наједаред пукло црно пред очима, — увидио сам сву подлост такога обичаја. У грижи савести седнем онога часа и напишем ово писмо :

„Господине министре! Ја сам недостојан да будем више поштарски чиновник. Ја сам туђа писма отварао и читао. Молим вас, да ме за казну избаците таки из мога звања. Ако ви нећете, — ево ја сам дајем оставку.“ Моја оставка буде примљена, и мени је мило, што сам вам дао прилике, да се на мој рачун слатко насмејете, — а што сте чули, можете приповедати, коме год хоћете.

А ја ево приповедах читаоцима „Стармаловим.“

Да! после неколико дана састанем се ја са једним младим поштаром данашњега доба, па у разговору запитам га, да ли се дешава и сад кадгод да који поштар отвори туђе писмо?

Мој познаник поцрвени до ушију и рече ми: Бог с вама, какво је то питање.

Ето видите, каква је разлика између оних и ових времена! Онда је отаварање писама била обична ствар, а садашњи поштар поцрвени и на само тако питање, — тако му је то гадно и гнусно.

Тако и треба!

И — Бри — Шим.

Вуртум-Сока од Покондирја *.)

I.

Вуртум-Сока — хоп, хоп, хоп,
Тозис а чељаде!
У шловроку, олезанц,
Или сред параде.

У паради пуц, пуц, пуц,
Шлени и турнири,
Шмизле, ројте, шопови,
Вронцле и карнири.

Јо, да станеш, додо, ле!
Јо, да гленеш Соку!
Тушта варбе иберол
По новијем шмеку.

*) „Вуртум“ долази од немачког: fort und fort; после се у српском осакатило на „фурт ун фурт“, а Сока каже: вуртум — вурт.

Зелен кошмир вуртум вурт,
А вронцплау у среди,
Лихтгелб мошне умотум,
Понда рбза следи.

Понда писк ворт, ворт, ворт,
Понда видрум роди,
Понда видрум шлингерај,
Тацлије по моди.

Ваздан роди, алес грин,
До плаве амбреле,
Понда ворме друкчије,
А од сваке велс.

Црно, бело, лељо, ле!
Шарено посуто,
Шућмурасто, мургасто,
Циврасто па жуто.

А на лицу шок, шок, шок,
Од молера чари,
На обрва — кистихонт! —
Два оцака гари.

А на усти — цвипус! —
По вунте кармина,
Струк и тџа — кудинохт! —
Два су магазина.

*

Овако јој вотограм
Молов'о портрету,
Овако је ауфирујем
Стармаломе свету.

— на.

Како се економише.

Игуман манастира Раванице фали се по Иригу, како он има 16 ланаца засејаних кукуруза, па како нит' их је копао, нити брао, па ипак има 400 фор. хасне!

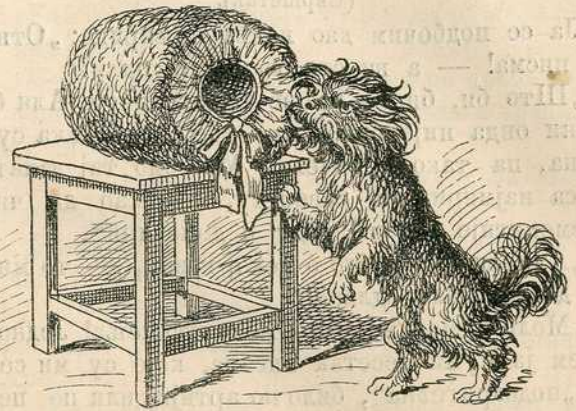
Сви европски економи диве се овоме чуду и не могу да буду паметни, како је то могуће, и не могу да реше ту чудновату загонетку.

Но г. игуман је тако добар, те сам тумачи ту ствар овако:

Ево како: ја кукурузе ове године нисам дао окопати ни једанпут. Да сам то учинио коштала би ме радња 400 фор., т. ј. и браће. А ето је лед потукао сав кукуруз, те дакле они, који су га дали копати, само су у залуд трошили новце, ја сам пак заштедео сав тај трошак.

Из овог су дакле економи научили, да не ваља земљу, усеве, виноград и т. д. дати преко године радити; јер може доћи лед, па су онда само бадава трошили. **Фармазоновић.**

Р е б у с.

Решење у идућем броју.

Најновије књиге.

Под овим насловом навећемо сваку књигу која сетс, и уредништву тога ради припошље.)

Песме самоуког песника, ратара карловачког Петра Ђурића-Лепавића. Издање књижаре браће М. Поповића у Новоме Саду. Цена 20 новч.

Кин-Фо његово страдање и дутање по Кини приповетка Жила Верна с пет слико превод с француског издање књижаре Веллим. Валожиха у Београду.

За уредништво одговара А. Пајевић.

Главни сарадник Абуказем.

РЕД ПЛОВИДБЕ

ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА.

Од 21. Априла (3 маја) 1880. до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: сваки дан изузимајући фторник у ½5 сати по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у ½5 сати по подне.

Нови Сад-Оршава-Галац: и Рушчук-Косполи: понедељником, четвртом, и суботом ½5 сати п. под.

Нови Сад-Пешта: сваки дан изузимајући петак ½11 сати пре подне.

Нови Сад, 20. Априла (2. маја) 1880.

У П Р А В А.

—14

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој америкањској системи, сигурне од ватре и пожара, из фабрике

ФЕЛИКСА ВЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

